

A 65. évforduló elé!

Nem tudni, hogy milyen lehetőség adódik ősszel a 65. évforduló alkalmából, az '56-os forradalom és szabadságharcra való megemlékezésre. Egyre kevesebben vagyunk akik megéltük azokat a felejthetetlen napokat. A MEÖK az 50. Évfordulóra Emlékiratok c. kiadta öregdiákjaink addig feljegyzett emlékeit. A GMÚ idei számaiban volt diáktársaink később írt visszaemlékezéseiből idézünk részleteket a szabadságharc személyes emlékeiről, menekülésről. Az első írás bepillantást ad egy, a rég áhított szabadság megvalósulásáért, pesten harcoló fiatal lelki világába. A hősi lelkesedés, majd a valóságra ébredésben felmerülő csalódottság az értelmetlenség és sajnálkozás érzését kiváltó EMLÉKFOSZLÁNYOK...

Folytatás az 5. oldalon

Virágvasárnapi barkaszentelés Grácban

Virágvasárnap az Úr szenvedésének vasárnapja, Jézus Jeruzsálembé való bevonulásának emlékeztetője. A jelenlegi előírásoknak megfelelően a misén csak szólóének volt, a Passiót hárman olvasták. Húsvétkor orgonaszó és szólóének idézte a feltámadási énekeket. Megtelték az engedélyezett és kijelölt helyek.

10 évesek lettünk!

Anyanyelvi oktatás Grácban

A stájer főváros gimnazistái számára 10 évvel ezelőtt sikerült bevezetnünk a magyar mint idegen nyelv mellett a magyar anyanyelvi oktatást (Muttersprachlicher Unterricht Ungarisch), így a 10–18 évesek iskolai keretei között is elmélyíthetik magyar kulturális és nyelv(tani) tudásukat. A diákok a bizonyítványban akkor még szakkörként (Unverbindliche Übung) feltüntetett délutáni foglalkozásokon vehettek részt, ma viszont már érettségizni is lehet magyarból: anyanyelvi szinten vagy idegen nyelvként, hiszen ezeken a fakultációs órákon osztályzatot is kapnak (Freigegenstand). Ausztriában az Oktatásügyi Minisztérium kimutatásai szerint az utóbbi 30 évben megszakítás nélkül oktattak magyart az osztrák iskolákban, s az anyanyelvi magyaróra járó diákok száma folyamatosan emelkedett: 30 évvel ezelőtt még csak 31 tanuló járt el anyanyelvi oktatásra, nyolc évvel később már 129-en, rá 10 évre (a 2017/18-as tanévben) pedig már 290-en voltak, akik egész Ausztriában heti 46 órában 13 tanító, ill. tanár segítségével tanulhatták a magyar nyelv és kultúra sajátosságait. Stájerországban ebből négyen oktattak magyart a 6–18 éves diákoknak – ezzel 2. helyen álltunk az orosz, török vagy az albán kollégákkal itt Stájerországban (a bosnyák/horvát/szerb anyanyelvi oktatók magas száma mögött). Az Ausztriában magyar anyanyelvi oktatáson résztvevők fenti számából (290) 41 százalék esett Stájerországra: 119 tanuló, s ezzel ez a tartomány lis-

tavezető volt Tirol előtt (100 diák), ill. más tartományok előtt, amelyekben a legutóbbi minisztériumi kimutatások alapján a 2017/18-as tanévben az államilag támogatott magyar anyanyelvi órákon résztvevő diákok száma tartományi szinten sem haladta meg a 25 főt (Bécs, Salzburg, Alsó-Ausztria és Burgenland – habár Burgenland a Felsőöri Kétnyelvű Gimnázium adta oktatási lehetőség miatt sajátos helyzetben van). Stájerországban (Tirolhoz hasonlóan) heti 18 óra állt rendelkezésre, a fent említett 46 magyar tanóra tehát kb. 39 százalékát stájer iskolákban tartották. Ha iskolatípusok szerint vizsgáljuk meg a tanítók, tanárok számát, ill. arányát, láthatjuk, hogy Ausztriában jórészt elemi iskolákban dolgoznak az anyanyelvi órákat oktatók (kb. 80%), míg a gimnáziumokban (AHS: 10–18 év) csak kb. 6 százalékuk tanít. Az anyanyelvi órákat látogatóknak pedig csak kb. 4 százaléka jár gimnáziumba – egész Ausztriát tekintve, míg Stájerországban ez a szám jóval magasabb: 13,5%. Ebből a minisztériumi beszámolókból továbbá az is kiderül, hogy Stájerországban (az osztrák tendenciához hasonlóan) az anyanyelvi órákra az elemi iskolások (6–10 év) közel 71%-a jár, a 10–14 év közötti általános iskolai diákoknak már csak kb. 23 százaléka, a gimnazistáknak (10–18 év) pedig csak 6,5 százaléka él ezzel a lehetőséggel – beleértve mind a 27 nyelvet (az albántól a franciáig, a görögtől a törökig), amelyet Stájerországban, /Folytatás a 6. oldalon./

„Jöjj, Szentlélek Úristen...”

Kedves Magyar Testvéreim!

E mondást - „Ember tervez, Isten végez” – valóra váltották azok a megszorítások, amelyekkel már több mint egy éve élünk. Nem tudunk tervezni és nem tudjuk mi lesz a végzet. Pedig az igazi baj nem is a megszorításokkal van, hanem magával a vírussal.

Emberi gyarlóságunk része, hogy tehetetlenségünkben azzal vagy azokkal szállunk szembe, akik magáról a bajról nem is tehetnek. Koronás kiszolgáltatott állapotunkban még inkább érdemes lenne Szent Pál apostol gondolatait magunkévá tenni: „*Tudok nélkülözni, de tudok bővelkedni is...mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad.*” (Fil 4,12-13). Szent Pál tehát nem a saját erejére támaszkodik, hanem hálás annak, aki neki erőt ad.

Sajnos sok esetben jelenlegi helyzetünk a megfélemlített apostolok és tanítványokra emlékeztet, akik a nagypénteki napok után nem látták az alagút végét. Még a feltámadt Krisztust is szellemnek vélték, mindaddig, amíg a Szentlé-

lek ereje le nem szállt rájuk „és a gyenge félőkből harcos hősök váltak.” (Sík Sándor).

Keresztény hitünk nem vállveregető optimizmus, hanem meggyőződéssel vállalt küldetés, amely mások szolgálatában teljesedik ki. Ezért kérjük, várjuk, imádjuk a vigasztaló Szentlélek Istent akár csak az Atyát és a Fiút. Készüljünk úgy pünkösdre, hogy már húsvétkor befogadjuk azt, aki minket és velünk az egész egyházat orvosolja, vigasztalja, megvilágosítja, tanítja, vezeti és élte.

Akkor tudunk mások támasza lenni, ha a nálunk gyengébb számíthat ránk. Ezért kérjük Szentlélek Istenünk tanácsát és erejét, hogy mai helyzetünkben is bővelkedjünk mennyei ajándékaiban.

Valamennyiünknek jó egészséget és áldott húsvéti időt kívánok:

Molnár Ottó
magyar lelkész

Az irgalmasság (a) válságban

„Legyetek irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas!”- így szól az a bibliai ige Lukács evangéliumából (6,36), amely az evangélikus egyházban világszerte a 2021. év mottója, vezérgondolata. Amikor ez a jézusi mondat irgalmasságra szólít fel, kettős érzésem van. Egyrészt az a kérdés foglalkoztat, hogy hányan használják vajon ezt a szót a mai beszélt magyar nyelvben, s vajon ha használják is, mit értenek pontosan alatta. Másrészt akár használjuk, akár nem, feladatunk van vele, hiszen az évi ige felszólító mondata mégiscsak Jézus Krisztustól, a Szentírásból származik...

Talán azt is azonnal észrevesszük, hogy itt valaki nagyon magasra tette a mércét. A Bibliában sok helyen találunk útmutatásokat, parancsokat, amelyek alapján körvonalazódik az Isten akarata szerinti érték- és életrend, valamint az is, hogy a nem annak szellemében élt életnek milyen kilátásai vannak. Ilyen direkt módon azonban egyik sem kapcsolja össze és vonatkoztatja egymásra az emberi és az isteni cselekedeteket, mint ez a mondat: „Legyetek irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas!” Lehet-e bármiféle kétségünk afelől, hogy ebben az összehasonlításban az ember mindig elbukik? Ezért van az, hogy a címben - Az irgalmasság (a) válságban - nem csak a jelenlegi élethelyzetünkre és az abban felfedezendő feladatainkra szerettem volna utalni, hanem arra is, hogy úgy látom, a világ koronavírus-válsága mellett az irgalmasság válságával is meg kell küzdenünk.

Azt fontos hangsúlyozni, hogy sem az isteni indíttatás létezését, sem a valós igényt az irgalmasságra nem lehet tagadni. Itt az ausztriai evangélikus körökben már a naptári év kezdete előtt erre a bibliai ígére hivatkozva szólaltak meg sokan a görögországi menekülttáborokban uralkodó viszonyok javítása, a táborok evakuálása és a lakók - mindenekelőtt gyermekek és családok - befogadása érdekében. Ha nem is mi tesszük, hanem a képviselőtünkben mások, és ha nem is a közvetlen környezetünkben történik, hanem a világ egy más pontján, akkor is az irgalmasság gyakorlásáról van szó.

Ha nem tesszük, minden bizonnyal az Isten színe előtt is adósak maradunk vele.

Éppen ezek a helyzetek sokszor azok, amelyek demotiválóan hatnak ránk, csakúgy mint sok más élethelyzet a közvetlen környezetünkben, amelyek szemlélése közben vagy az irgalmatlanság öngazolásának jól ismert mondata hangzik el:

„Saját maga tehet arról, hogy ebbe a helyzetbe került.“; vagy a kilátástalanság érzésével megfogalmazott összegzés: „Minden segítség csupán csepp a tengerben.“

Mindezt átgondolva újra arra a következtetésre jutunk, hogy keresztény emberekként az a legjobb, ha a gyakran hangoztatott, érdekezérelt bölcsességek helyett a Szentíráshoz fordulunk. Az év, a hónapok, a hetek és a napok kijelölt igéi közvetlenül valóban rendszeres bibliaolvasásra igyekeznek indítani mindenkit, van azonban egy ennél fontosabb céljuk is. Ez pedig az, hogy közvetítsék azt az értékrendet, amely az irgalmasság témáját is segít belehelyezni a világ Isten által alkotott rendjébe, és ezzel az ember hétköznapi életébe is.

Jézus az irgalmasság gyakorlására nézve az irgalmas szamaritánus bibliai történetében (Lukács evangéliuma 10, 25-37.) ad útmutatást. A jól ismert történet néhány alapvető tanulságát érdemes emlékeztetünkbe idéznünk. Az első mindenképpen az, hogy sem a segítő, sem a segítségre szoruló esetében nem jelenthetnek akadályt azok a különbségek, amelyek emberi megítélés szerint elválaszthatnak a másiktól: származás, társadalmi helyzet, funkció, világlátás, stb. A szamaritánus azért segít, mert felismeri a valódi szükségét és megvan benne az irgalmasság lelkülete. E kettő közül bármelyik elem hiányában a többiekhez hasonlóan ő is sorsára hagyta volna a bántalmazott és kirabolt embert.

Az irgalmasság gyakorlása anyagi áldozatvállalást is jelenthet. Fontos megfigyelés, hogy a szamaritánus is folytatja az

útját, végzi a feladatait, mégsem hagyja ott kilátástalan helyzetben irgalmassága tárgyát, hanem pénze rendelkezésre bocsátásával gondoskodik a jövőjéről egészen addig, amíg élete újra önállóvá válhat. Az irgalmasság középpontjában tehát mindig a szükségét szenvedő ember van, aki miközben megkapja a segítséget, mindvégig megőrizheti emberi méltóságát, mert segítőjében az irgalmas Isten tekint rá.

A valós szükség észrevétele, az elválasztó falak tudatos ledöntése, áldozathozatal, anyagi veszteségek, feláldozott idő és energia: mindez része az isteni irgalmasság gyakorlásának. Ezért van a válság idején válságban az irgalmasság cselekvése is.

Ugyanakkor a megvalósítás számtalan lehetősége adott. Az isteni motivációnak nem vagyunk híján, hiszen Isten Jézusban e földi körülmények között mutatta meg az utat, és Szentlelkének erejével újra és újra el is indít rajta. A minket körülvevő helyzetet akár motivációnak is tekinthetjük: soha ennyi állását, megélhetését elvesztő, a bezártságot nehezen viselő, megtevesztett és félrevezetett, az állami vezetésbe és közvetlen környezetébe vetett bizalmát elveszített, a „lockdown-ok“ következményeit ártatlanul viselő ember nem vett körül minket.

Bizonyára a legtöbb esetben nem tudunk nekik mindent megadni, ami az igényeik vagy akár az elképzeléseink szerint is szükséges lenne. Az azonban nem kétséges, hogy azt meg tudjuk nekik adni, amivel Isten meg akarja ajándékozni őket, és ami ezáltal nem csak a konkrét helyzet értelmezésében segít, hanem jövőképet is biztosít. Ezen az úton járva sok örömteli tapasztalatot kíván:

Wagner Szilárd
lelkész

Gráci Ökumenikus Kirándulás

Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet és a Gráci Magyar Katolikus Közösség **2021. július 4-én (vasárnap) 11.30 órai kezdettel** ökumenikus kirándulást szervez.

11.30-kor ökumenikus istentisztelet: a mariatrosti bazilika Paulus kápolnájában

Majd séta a Gasthaus Griesbauer vendéglőhöz

További info és előzetes jelentkezés : www.evangelikus-at.com/kirandulasgraz2021, vagy a gyülekezeteink vezetőinél.

A covid-19 szituációra való tekintettel kérünk mindenkit, hogy előzetesen jelentkezzen a kirándulásra.

Evangélikus istentisztelet:

2021. április 25. (vas.) 16. óra
Heilandskirche Graz

2021. május 30 (vas.) 16 óra
Heilandskirche Graz

Katolikus szentmisék:

Vasárnaponként (17 óra) a Kálvária templomban, az állam és egyház járványügyi előírásai (tilalom- engedély) függvényében.

Gombkötő Erzsébet balettművész és balettmester

Bizonyára ismerik olvasóink Jókai Mór: A kőszivű ember fiai című regényéből készült háromrészes nagyszabású filmprodukción. Akkortájt még serdülő kislány koromban megragadott egy jelenet, amelyben egy gyönyörű táncosnő megbabonázza táncával a film hőseit. Akkor még nem hittem volna, hogy egyszer módomban lesz ezzel a kiemelkedő táncművésszel Grácban riportot készíteni. A művésznő lakásában kávézás közben beszélgetünk.

Kedves Erzsi, hol születettél, milyen családban nőttél fel, hol végeztél az első iskolai éveket?

Budapesten születtem 1939-ben, nem művészcsaládba, édesapám sofőr, édesanyám varrónő volt. A háború után sok nehézséggel kellett megküzdünk.

Tízéves voltam, amikor az iskolánkba tehetségkutatók jöttek gyermekeket toborozni. A szüleim nem is tudtak róla, hogy én mint kiválasztott, 1949-ben jelentkeztem a balettintézetbe. Édesanyám gyermekparalízis következtében mozgássérült volt, de engem mindig elkísért az iskolába. 1950-ben felvételiztem az akkor megalakult Állami Balettintézetbe. 6000 jelentkezőből 25-öt vettek fel. Tizenegy és fél éves voltam akkor, viszonylag későn kezdtem táncolni. Az Uppalotában az Állami Operaházzal szemben volt a balettintézet. Olyan nagy nevek, mint Nádas Ferenc, Szalai Karola voltak a balettmestereim. Nagyon jó tanárok voltak, szívesen emlékszem vissza erre az időre, pedig az egész napunk tanulással telt. Dél előtt 8-1-ig volt a szakmai képzés,

amely különböző táncórákat, beszédtechnikát, színészetet és zongoraórákat foglalt magába. Délután a rendes iskolai tanításon vettünk részt. Esténként pedig vagy az Operában, vagy az Erkel Színházban az előadásokon, mint pl. a Diótörőben táncoltunk. Én voltam a legidősebb balettnövendék, a 9 éves szakmai képzést 7 év alatt végeztem el.

Aztán jött 56, a forradalom, a balettkar fele külföldre távozott. 1957-ben az Operában zongorakíséret mellett vizsgáztunk le.

Hogy folytatódott a pályafutásod balettáncosnőként?

Pályafutásomat az opera balettkarában kezdtem. Sok szerepem volt olyan darabokban, mint pl. a Bihari nótája, Keszkenő, A fából faragott királyfi, A hattyúk tava, Párizs lángjai. Imádtam táncolni!

1957-61-ig az összes karszerepet és kisebb szólós szerepeket is eltáncoltam, mint pl. a Tannhäuser-ben a Vénuszbarlang, vagy a Csipkerózsikában az Orgonatündér. Ezekben az években is nagyon sokat dolgoztam. Egy napom úgy nézett ki, hogy reggel nyolctól fél tízig tanítottam, tíztől kettőig az operában próbáltam, délután háromtól fél hatig manökeneket oktattam, este hatól tízig pedig vagy próba, vagy előadás volt. 1971-ig volt olyan vasárnapom, hogy négy előadáson is szerepeltem. Én voltam az egyik legtöbbet alkalmazott balerina, havonta 28 napot

voltam színpadon. Nagyon szép és szakmai szempontból is jelentős szakasza volt a pályafutásomnak az a két év, amit a Pécsi Balettnél töltöttem. Eck Imre volt az igazgató, akit a magyar Béjart-nak is neveztek. Már az Operaházban is partnereim volt a Faustban és ő hívott le Pécsre. Nagyon jó iskola volt ez nekem, ott tanultam meg, hogy mi a modern balett. Tóth Sándor volt a koreográfus és olyan partnereim voltak, mint pl. Urik Dóra Kossuth díjas érdemes művész.

Volt már akkor is lehetőség külföldi turnékon résztvenni?

Igen, kezdetben az ún. demokratikus országokba, később nyugatra is mentünk, mint pl. Monte Carlo, Bejrut, Párizs, Németország. 1965-től 1970-ig minden nyáron Mörbischen léptünk fel, amikor Herr Ansel volt ott az intendáns. Seregi László volt a koreográfus. Ott ismerem meg a férjemet, akivel négy évi udvarlás után 1970-ben Budapesten összeházasodtunk. Abban az időben nem volt egyszerű dolog egy nyugati állampolgárral házasságot kötni, a Bel-

ügyminisztérium engedélye kellett hozzá. Aztán a BM-től egyszer csak kaptam egy levelet, hogy azonnal hagyjam el az országot. János fiam még Magyarországon született, közben az édesanyám már haldoklott. 1971 augusztus 20-án hagytam el Magyarországot. A férjemmel Grácba költöztünk.

Hogyan sikerült egy idegen országban, akkor még kevés nyelvtudással bekapcsolódnod az itteni balett világába?

1974-ben a Gráci Opera akkori gazdasági igazgatójához, dr. Tarjánhoz fordultam, aki bemutatott az intendánsnak, Dr. Nemethnek. Waclaw Orlikowsky volt a balettmester, aki a nyelvi nehézségek ellenére leszerződtettem engem.

A Giselle volt az első darab, amit 1974-76-ig én tanítottam be. Minden szerepet ismertem és tudtam. A növendékemmel olyan sikerem volt, hogy 32-en a Tavaszi áldozatban, a Csipkerózsikában szerepeltek. Legkiemelkedőbb tanítványom Lechner Claudia volt. Az összes orosz darabot is ismertem. A hatyúk tavát 62-szer adtuk elő, Németországban is turnéztunk vele. 28 évig voltam a Gráci Opera balettmestere, itt is rengeteget dolgoztam, a napjaim minden órája szoros beosztással telt: délelőtt fél kilenctől kettőig próbák voltak az operában, délután fél háromtól fél hatig a Nikolaigasse-ban a Konservatoriumban tanítottam, este pedig hattól tízig az operában folytattam a munkát. Zágrábban és Marburgban is tanítottam, pl. a Csipkerózsikát.

2000-ig, 61 éves koromig dolgoztam, közben több balettigazgatót is volt szerencsém megismerni.

Mesélnél a családról?

Nyugdíjas éveimben sokszor voltam Magyarországon, ott lakott egy nagyon jó barátom és ma is ott él a testvérem. A fiam, Mischuretzt János színész, opera- és operetténekes, több színpadon is fellép. Egy fiúunokám van, aki 24 éves, a L'Oréal cégnél dolgozik, Bécsben él.

Köszönjük a beszélgetést és nagyon jó egészséget kívánunk!

ok

Emlékfoslányok az '56-os eseményekről

Az '56-os eseményekről már nem szívesen beszélek. Több harcot is vívtunk, amiről csak később derült ki, hogy értelmetlen volt. Ma is fájnak az emlékek.

Eszembe jut az a fiatal, cselédkönyves doktornő, aki mindenkin segített, és a végén a "jó" magyar kommunisták kivégezték szegényt. Beugrik annak a Rákóczi úton fekvő fiatalembernek a holtteste is, aki előtt felborulva ott volt egy tejeskanna, talán az édesanyja küldhette le tejet venni...

A Széll Kálmán téren két páncélos között egy harcokcsi, amit mi lőttünk ki. Ebből egy fiatal orosz katona menekült ki, aki aztán a közeli ház pincéjébe próbált megbújni, és attól a kézigránáttól halhatott meg, amit mi dobtunk be utána. Kihoztuk a holttestet a pincéből, láttuk az arcát, talán még 18 éves sem lehetett. Ez már ott borzasztó lehangelő volt számunkra. Azóta is sajnálom szegény kis katonát.

Sok tüzharc volt az AVH-val Budán a Maros utcában, ahol a harcok alatt végig a szabadságunkra gondoltunk.

Beugrik a Széna téri emlék Szabó bácsival, a régi tapasztalt katonával, aki az épülő metróállomás nagy gödrében töltögette a molotov koktélokot, és elmondta nekünk fiataloknak, hogy kell azt a páncélosokra rádobni. Visszaemlékszem a Horváth Imrével való pesti találkozásunkra, ő nem harcolt ugyan, de nagy segítséget jelentett az orosz tudása, ő tolmácsolt nekünk. Egyes szovjet egységek velünk együtt harcoltak abban a reményben, hogy majd itt tudnak maradni Magyarországon. Nem tudom később mi lett velük. A katonák azt kérdezték tőlünk a Dunát meglátva, hogy miért ilyen keskeny itt a Szezei-csatorna? Imre fordította le nekik oroszra, hogy nem Egyiptomban vannak, hanem Magyarországon a Duna parton. Őket is átverték a moszkoviták, nekik is hazudtak, úgy mint nekünk az amerikaiak, akik segítséget ígértek a Szabad Európa rádióon keresztül, de eszükben sem volt segítséget nyújtani.

Amikor fönt a várban a magyar-amerikai követségen rákérdeztünk, hogy mikor kapjuk a segítséget, azt válaszolták, hogy mit képzelünk, miértünk nem kezdik el a III. világháborút. Amerika célja csupán annyi volt, hogy szovjet egységeket vonjanak el Szezeből.

Nem akarok már többet a forradalom időszakáról beszélni. Nagyon sajnálom azt a sok jó fiatal magyart, akik elhunytak a harcokban és akiket később kíméletlenül kivégezték a nagy semmiért...

Gyula

ill. Ausztriában anyanyelvi oktatás keretében lehet tanulni. Ez a 6,5 százaléknál azonban csak négy tartományra oszlik el Ausztriában, hiszen csak Stájerországban, Tirolban, Vorarlbergben és Bécsben tudják beírni a szülők gyermeküket erre az államilag támogatott iskolai anyanyelvi oktatásra. Ezek az adatok többek között azt mutatják, hogy ezekre az iskolai anyanyelvi órákra (6–18 év) egyre több magyar (gyökerekkel rendelkező) szülő íratja be gyermekét – különösen Stájerországban (valamint Tirolban). Stájerország továbbá egyike azoknak a tartományoknak, ahol a 10–18 éves gimnazistáknak is lehetőségük van az iskolai magyar anyanyelvi oktatásra. A 10 éves fennállásunk ideje alatt sikerült elérni, hogy a kezdeti heti két órától négy legyen, ezzel megteremtve annak a lehetőségét, hogy a gimnazisták két csoportba 10 évesek lettünk! Anyanyelvi oktatás Grácban kerüljenek (10–14, ill. 14–18 évesek), így biztosítva a pár év múlva érettségizőknek, hogy elegendő óraszámban tanulhassák a magyart, hogy magyarból is le tudjanak érettségizni (szóbeli érettségiről van szó) – ezzel a lehetőséggel eddig még minden diák élt. Az érettségire jelentkezés előfeltétele nem csupán az elegendő óraszám, hanem az is, hogy ez az óra ne szakkör legyen, hanem fakultatív (Freigegegenstand). Eme törekvésünk megvalósításában is támogatott bennünket a BG/BRG Seebacher gimnázium korábbi, nyugdíj előtt álló, ill. az új igazgatója is, akik a projektjeinkhez is nagyon pozitívan álltak. Természetesen a szülők gondoskodó odafigyelése nélkül sem érhetek volna el a tanulók sikereket, hiszen nem kis szervezést, odafigyelést érdemel a tanév elején megszervezni a gyermekek délutáni programjait, beilleszteni a magyar anyanyelvi oktatást a délutáni tanulás, játszás, kikapcsolódás, a sport, a hangszeres óra, ill. egyéb családi tevékenységek közé. A tanórán kiemelt szerepet kap a szövegalkotási készség fejlesztése (pl. írott

szövegek leadása), a kulturális ismeretek elmélyítése (pl. olvasónapló készítése), szóbeli kifejezőkészség fejlesztése (pl. kiselőadások megtartása), korcsoportra szabottan a helyesírás gyakorlása. Legfontosabb feladatomnak azonban a diákok motiválását, támogatását tartom – egyrészt az órai jó hangulat megteremtésével, másrészt a tanórán kívüli tevékenységek megszervezésével, ide tartoznak pl. a magyarországi kirándulások, színházlátogatások, de az iskolai-egyetemi projektek megszervezésével (pl. az Oktatási Minisztérium által díjazott „Kétnyelvű élettörténetek” projektünk), vagy más szervezet, egyesület által meghirdetett rendezvényeken vagy pályázatokon való részvétel. Sokan szívesen neveznek be, készülnek fel egy-egy nyelvi országos vagy tartományi versenyre is, mint pl. a Switch vagy a Sag’s multi versenyre. Lelkesedésüket az is mutatja, hogy közülük többen dobogós helyen végeznek, mint pl. legutóbb a február végi burgenlandi szavalóversenyen. A versek megtanulása, előadása, a közös élmények, a kirándulás – mindezek maradandó élményeket nyújtanak, melyekről az idén verses formában is beszámoltak a szavaló diákok.

Ezek a beszámolók itt olvashatók:

<http://www.gibs.at/nagyon-jo/>

<http://www.gibs.at/anna-und-dorottya-demus--ungarisch-als-muttersprache/>

<http://www.petersgasse.at/index.php/projekte/geisteswissenschaft/260-dr-in-mag-a-zita-veit>

Ezek a tanórán kívüli rendezvények, versenyek (amelyeket sokan inkább csak egy kis kirándulásnak tekintenek), segítenek összekovácsolni a közösséget. A tanulók közötti, ill. a szülő-gyerek-tanár vagy a szülők közötti kapcsolat erősítését (néha csak a kapcsolatteremtést, ill. az ismerkedést) szolgálják a pár évvel ezelőtt bevezetett magyar tanévnyitó és tanévzáró ünnepek is, amelyeken nem csupán

a gimis diákok vesznek részt, hanem a 6–10 éves kisdíjakok és szüleik is a Seebacher gimnáziumban. Ezek a kellemes hangulatú összejöveteleken pl. az elemi iskolába járók szülei kötetlen formában, „első” kézből tájékozódhatnak az egy-két év múlva érettségiző fiataloktól. Végezetül köszönet illeti mindazoknak a kitartó munkáját, segítőkészségét, biztatását, támogatását, akik a fent említett eredményes, lendületes tevékenységünket segítették, így lehetővé téve azt, hogy Grácban a magyar gyökerekkel rendelkező diákok 10 éve iskolai keretek között, egy érdeklődő közösségben bővíthessék magyar nyelvi és kulturális ismereteiket.

Dr. Veit Zita, középiskolai tanár (BG/BRG Seebacher), egyetemi lektor (Karl-Franzens-Universität Graz)

(A cikk a Bécsi Napló 2020/6. számában jelent meg)

Tavaszköszöntő

Fodor József: Tavaszi dal

A tiszta rétben kis bogár, a szárnya
arany és sugár,
ahogy megy, látni száz színét, amerre
jár.

S ha felszáll, hallasz züm-zenét, mint
pici szárnyát bontja szét;
arany-öröm, arany-bogár, mert jön a
nyár.

Primus Tünde

Szabó Lőrinc: Nyitnikék

Egyszerre mégis
rezzen a táj:
hármat füttyül
egy kis madár.

Háromszor hármat
lűktet a dala,
vigan, szaporán, mint
éles fuvola.

Az a fuvolás
a Nyitnikék!
Már kezd is újra
az énekét:

két füttyre mindig
kvart lefelé:
nem sok, de örülni
ez is elég.

Nyitni kék, füttyüli,
nyitni kék,
szívnek és tavasznak
nyilni kék!

Nyitni, de – nyitni, de –
nyitni kék!
Füttyülöm én is
énekét.

Nyitni kék, füttyüli,
nyitni kék,
a telet bírni
illenék!

Bírni és bizni
illenék!
Füttyül és elszáll
a Nyitnikék.

Nyitni kék! – füttyülök
utána
s nézek az eltűnő
madárra.

Nyitni kék, füttyülöm,
nyitni kék,
hinni és bizni
kellenék,

mint az a fázó
kis madár,
aki sírja, de bírja,
ami fáj,

akinek tele rosszabb,
mint az enyém,
és aki mégis
csupa remény.

Nyitni kék, indulok,
nyitni kék,
fog az én szívem is
nyitni még.

Nyitni kék! Ébred
a hegy, a völgy,
tudom, mire gondol
a néma föld.

Ő volt a szája,
a Nyitnikék,
elmondta a holnap
üzenetét:

a hitet, a vágyat
füttyülte szét,
kinyitotta a föld
örök szívét:

fütty-fütty-fütty, nyitni kék,
nyitni kék –
Nyisd ki, te, versem,
az emberekét!

Alszik a hóban
a hegy, a völgy;
hallgat az erdő,
hallgat a föld.

Mikor legutóbb
jártam itt,
nyár nyitogatta
pipacsait,

a nyár nyitogatta,
temette az ősz;
és volt, aki vesztett,
és nincs, aki győz.

Lombnak, virágnak
nyoma sehol,
fekete csontváz
a fa, a bokor,

s halotti csipke
a díszük is,
az a törékeny
tündéri dísz,

mit rájuk aggat
éjszaka
fehér kezével
a zuzmára.

Alszik a hóban
a hegy, a völgy,
hallgat az erdő,
hallgat a föld.

Szeretettel köszöntjük Ugrí Ingridet
80. születésnapja alkalmából. Kívánunk
neki minden jót, Isten éltesse sokáig!

A Szerkesztőség

Egyszer talán majd...

Napjainkra is vonatkozhat Reményik Sándor verse. A költő ezzel próbált jövőbe vezető utat mutatni és reményt adni a háború és Trianon sújtotta nemzetünknek.

Reményik Sándor
1890-1941

Egyszer talán majd mégis vége lesz

Egyszer talán majd mégis vége lesz
És akkor, aki visszatérni bír,
Csak visszatér megint a régihez -

A régi hithez, a régi házhoz -
Ecsethez, tollhoz, kapanyélhez,
És számon mit se kér, kit se átkoz.

A mappás talán új térképet ír,
De másként minden a régiben marad
Csak egy darabig sok lesz a friss sír.

Mi megnyugszunk, a szívünk mit se
kérd

A föld valahogy dőcög majd tovább
És lassú esők lemosják a vért.

Öregdiák hírek

Öregdiák találkozó

A járvány okozta megszorítások miatt már tavaly elmaradt a 13. Öregdiák Találkozó melyre idén sem, kerül sor és a hagyományos formájában a jövőben sem tudjuk megtartani.

Gratulálunk volt diáktársainknak, akik ebben az érték/ érik el születésük kerek / félkerek évfordulóját:

Németh Nándor (95), Kanhäuser Aranka és Ugri Mihály (90).
Juhász Rózsa, Pataki Katalin, a Csáky P. házaspár, Benedek Pál, Farkas Béla, Garger Imre, a Strausz házaspár, Zentai Jenő 85 évesek, Sas Éva 80 éves.

Isten éltesse őket!

Szeretettel köszöntjük a **Fabián házaspárt**, Lászlót és Katalint, Grácba való visszaköltözésük alkalmával!

Gratuláció az 50. évforduló alkalmából:

A Gráci Műszaki Egyetem megújította Dr. Nagy Gábor ny. tanügyi főtanácsosnak doktori tanulmányai végeztével megszerzett tudományos fokozatát, **A MŰSZAKI TUDOMÁNYOK DOKTORA** címet. A megújításra 2020. decemberében, az adományozás 50. évfordulója alkalmából került sor.

Gyász hírek

Szomorúan búcsúzunk két Svájcban élt diáktársunktól:

Vilmányi –Vidos Évától, aki 2021. márc.12-én, 90 éves korában fejezte be fődí pályafutását.

Horváth István életének 84 évében, március 31-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Szívünkben őrizzük emléküket. R.i.P. Béke poraikra. Együtt-érzésünk enyhítse hozzátartozóik fájdalmát.

Kegyelttel emlékezünk elhunyt diáktársainkra, haláluk évfordulóján:

Horvák Imre (15), Lajtay László (15), Páll Sándor (10), Molnár Jenő (10) Brenner Vilmos (10), Koós János (5). Emléküket szívünkben őrizzük!

A posta által visszaküldött újság által értesültünk idős olvasónk, **Schusztter Suzanna** haláláról. Béke poraira!

/A szerkesztőség/

Impressum: Grazer Ungarische Zeitung 22. Jahrgang 1. Ausgabe / Gráci Magyar Újság 22. évfolyam 2. szám

Herausgegeben von / Kiadja: Club ungarischer Studenten und Akademiker in Graz / Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja

Redaktion / Szerkesztőség: Rác Johanna (Chefredakteur/főszerkesztő), és a szerkesztőbizottság: Osváth Klára, Ugri Mihály

Redaktion / Szerkesztőségi cím: Ziegelstraße 11/c/10, 8045 Graz

Redaktionsschluss / Lapzárta: 2021.05. 30

A Gráci Magyar Újságban megjelent cikkek és írások a mindenkori szerzők magánvéleményét képviselik, és nem fedik szükség szerűen a szerkesztők véleményét, így azok tartalmaért sem a szerkesztőség, sem az újság kiadója felelősséget nem vállal.

E-mail: office@meoek.net

Auf Ihre Spenden sind wir auch künftig angewiesen! / Kérjük, hogy felajánlásukkal a jövőben is segítsék munkánkat!

Kontonummer / Számlaszám: Club Ungarischer Studenten und Akademiker in Graz **Verwendungszweck: „Spende“**

IBAN: AT23 2081 5000 0095 7985 **BLZ 20815 BIC:** STSPAT2G

GEFÖRDERT AUS MITTELN DER VOLKSGRUPPENFÖRDERUNG

DES BUNDESKANZLERAMTES

Absender:

Club ungarischer Studenten und Akademiker in Graz,
Ziegelstr. 11/c/10, 8045 Graz

ZVR-Zahl 771855885

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt